

Miks sa nutad?

Armsad eestlased!

Ma mäletan, kui küsisin kord, kui ma veel väike olin, oma tädilt, et miks ta nutab teleri ees, ning kuulab üht võõrast onu rääkimas. Ta ei vastanud kuigi palju, vaid lihtsalt, et küll kord mõistan, Sel samal päeva viis ta mind kuhugi, kus oli tohutu palju inimesi ning hiiglaslikud rohelised autod. Ma ei näinud väga midagi, mida me vaatama tulime, sest palju suuremad inimesed seisisid mu ees, kuid nägin üht, mu tädi pühkis taaskord pisara. Peale pikka päeva, jõudsime me koju, mu tädi silmad endiselt läikisid ning ma hakkasin suurt muret tundma ja küsisin veelkord, mis tegi ta nii kurvaks. Tol hetkel süütas ta küünla ning vastas, et ei nuta kurbusest, vaid uhkusest.

Ma hakkasin ühel päeval mõtlema, nii piinlik kui see ka poleks, et ma ei tea Eesti ajaloo kohta suurt midagi. Ning kahjuks pole ma ka huvi tundnud. Ma leidsin, et eestlasena ma peaksin teadma vähemalt midagigi, ning uurisin natuke tädi käest.

Ma sain teada suuresti üht - meie rahvas on pea alati kannatanud. Sõda sõja järel, orjus, võõrad keeled sunnitud meie rahva suhu. Alguses ajas see mind nii vihale, et meid on nii palju taga kiusatud. Kuid kähku avastasin, et oleme tänu neile, kes kannatasid ja läbi elasid aastaid kestva vangistuse, võitnud endale tugeva ning püsiva kodu. Meie oma Eesti esivanemad võitlesid viimse higi ja verepiisaga meie keele, uhkuse ja tuleviku nimel.

Meil kui tänapäeva eestlastel on vedanud, et meie esivanemad olid nii vaprad, sest just nende lõputu isamaa armastuse pärast elame meie siin vabas riigis. Ainult nende isetuse tõttu on meil vabaduse laul ning isamaalised luuletused, millest me võime täna päeval valju häälega rääkida. Nemad, meie esivanemad, kujundasid selle riigi omanäoliseks. See on meie kui järeltulijate kohus hoida seda nägu. Väärtustama meie ühist keelt, kaunist metsa ja selle puhtust, kättesaadavat ja tasemel haridust ning kõige tähtsamat - meie rahvast. Ma loodan, et iga eestlane mõtleb vähemalt kordki oma kodule ja tunneb vabaduse lõhna, sest iga kord kui see kord on, saab meie kodu taaskord vabaks.

Ma olen nüüd suureks kasvanud, ning tean kes oli see onu seal teleris. Tean ka, mis oli see rahvarohke koht kuhu mu tädi mind viis. Tean kellele ta süütas selle küünla, ning tean, miks terve päev, igal aastal, 24. veebruaril täituvad mu tädi silmad pisaratega.

Uhkus on üks võimas tunne! Tänan teid kuulamast!
Ilusat vabariigi aastapäeva, armsad eestlased!

Karita Lingkreim, 10.H klass